

O úzkej ceste.

Milí čitatelia, sme vďační Bohu za možnosť prihovoriť sa ku Vám opäť aj v tomto novom roku. Pre mnohých z nás sa nový rok spája s kladením si nových, možno v uplynulom roku nespĺnených predsavzatí a plánov. Pre niekoho je to rok nových vykročení, pre iného je to len skonštatovanie: "ďalší rok je opäť za nami".

Dnes by sme sa radi podelili s Vami s niekoľkými myšlienkami o ceste, po ktorej by mal kráčať každý kresťan. Je to cesta, o ktorej hovorí Pán Ježiš v evanjeliu podľa Matúša, v siedmej kapitole v 13. a 14. verši:

„Vchádzajte tesnou bránou! Veď priestranná brána a široká cesta vedie do záhuby a mnoho je tých, čo ňou vchádzajú. A do života vedie tesná brána a úzka cesta, a málo je tých, čo ju nachádzajú.“

Úzka cesta – Mnohí ju poznáme veľmi dôverne, veď po nej denne kráčame. Vykročili sme na ňu, keď sme prešli cez tesnú bránu pokánia, keď sme vierou prijali zástupnú obeť Pána Ježiša za naše hriechy a začali sme nový život Božích detí pod vedením Svätého ducha.

- Prvá myšlienka, ktorej sa chcem dotknúť sa týka našich pocitov. Prežívame na úzkej ceste samé dobré pocity? Je úzka cesta príjemná? Prečo sme na nej?

Mám v živej pamäti jednu skúsenosť spred štyridsiatich rokov – za totalitného komunistického režimu. V tom čase som bol viackrát na služobnej ceste v medzinárodnom výskumnom ústave v Dubne, mestečku ležiacom asi 130 km na sever od Moskvy. Pri každej ceste som si pribalil do kufra niekoľko ruských Biblií. V nedeľu som chodieval do Moskvy, do spoločstva veriacich bratov a sestier, kde som mal dobrú príležitosť odovzdať prinesené Biblie.

Pamätám sa, ako som sa v jednu nedeľu vracal v treskúcej zime do Dubny. Bolo už neskoro večer, keď som vystúpil z vlaku. Ako som tak kráčať cestou zo stanice v 30 stupňovom mraze, krajne vyčerpaný a s neprijemným mrazivým pocitom, pomyslel som si: Ako je to možné, že sa tak neprijemne cítim, že som taký vyčerpaný, unavený, premrznutý? Bol som presvedčený, že som konal Božiu vôľu. Predstavoval som si brata, ktorému som dal Bibliu. Ako sa tešil, aký bol šťastný, ako ďakoval. A namiesto príjemného pocitu, prežívam prozaickú ľudskú slabosť, únavu a úzkosť.

Úzka cesta, to nie je výletná cesta! To nie je cesta, na ktorej kráčame potiaľ, pokiaľ je nám to príjemné, pokiaľ nám poskytuje pocity šťastia a pohody.

Na úzkej ceste nie sme kvôli príjemným pocitom. Na úzkej ceste sme kvôli jej cieľu. Kvôli tomu, že vedie do života, na rozdiel od širokej cesty, ktorá vedie do zahynutia.

Pripomeňme si apoštola Pavla, čím všetkým prechádzal: väznenie, palicovanie, bičovanie, kameňovanie, stroskotania lodí. Ako sa asi pri tom cítil?

- Ďalšia myšlienka, s ktorou sa chcem podeliť sa týka našej radosti na úzkej ceste.

Aj keď obmedzenia a ohraničenia úzkej cesty neposkytujú samy osebe vždy príjemné pocity, neznamená to, žeby sme mali kráčať úzkou cestou zachmúrení, mrzutí, alebo skleslí. Božie Slovo nás na mnohých miestach vyzýva, aby sme sa radovali. Naša radosť na úzkej ceste je ovocím Svätého ducha. Plnosť tejto radosti nám Pán Ježiš zaslúbil, ak zostaneme v Jeho láske, ak budeme zachovávať Jeho prikázania, ak sa budeme milovať navzájom tak, ako nás on miloval.

Ovzdušie Božej lásky a Božieho pokoja, ktoré nás obklopuje na úzkej ceste, poskytuje denne množstvo podnetov na radosť. A keby sa nám v živote aj nedarilo a podľa ľudských kritérií by sme mali právo na skleslosť, či zúfalstvo, je tu dôvod na radosť, ktorý je pevný a stály, o ktorom hovorí Pán Ježiš v evanjeliu podľa Lukáša v 10. kapitole v 20. verši:

„...radujte sa z toho, že vaše mená sú zapísané v nebi.“

Uvedomovanie si cieľa úzkej cesty, ktorým je život, a to život, ktorý má pokračovanie v nebi, nás naplňuje radosťou. Radosťou, ktorá bohato vyváži všetky naše strádania. Apoštol Pavel píše Rimanom v 8. kapitole v 18. verši:

„Lebo usudujem, že utrpenia terajšieho času sa nedajú ani porovnať s hodnotou slávy, ktorá sa má zjaviť na nás.“

- Ďalej by som sa chcel zmieniť niekoľkými slovami o našich pádoch a zlyhaniach na úzkej ceste. Bola by to klamná ilúzia, keby sme očakávali, že na úzkej ceste kráčajú dokonali pútnici. Nikto z nás nie je ušetrený nebezpečenstva pádu. Apoštol Pavel píše v 1. liste Korinťanom v 10. kapitole v 12. verši:

„A tak ten, kto si myslí že stojí, nech dáva pozor, aby nepadol.“

A v prvom liste Jánovom v 1. kapitole, v 8. verši čítame:

„Ak vravíme, že sme bez hriechu, klameme sami seba a niето v nás pravdy.“

Tým to však nekončí. Ján pokračuje:

„Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej nepravosti.“

Dôležité je, aby sme vedeli po páde povstať, aby sme sa vedeli so svojim hriechom vysporiadať, urobiť pokánia a pokračovať v ceste. Druhú kapitolu začína Ján slovami:

„Dietky moje, toto vám píšem, aby ste nehrešili. Ale ak niekto zhreší, máme u Otca obhajcu - Ježiša Krista, spravodlivého. On je obeťou zmierenia za naše hriechy...“

Áno, Božia láska nám pripravila spôsob, ako znovu povstať, ale to nie je dôvod na zahrávanie si s hriechom. Ján to vyjadril jasne:

„... toto vám píšem, aby ste nehrešili.“

- Ďalšia myšlienka, ktorú chcem spomenúť, je o tom, že na ceste treba ísť, kráčať, chodiť, napredovať.

Úzka cesta, to nie sú len zákazy, výstrahy a rôzne obmedzenia dané v Božom Slove. Áno, aj ony sú potrebné, majú svoj význam a slúžia na naše dobré, na našu ochranu. Vymedzujú úzku cestu, určujú hranice, za ktorými je nebezpečné sa pohybovať.

Obmedzenia samy osebe nás však nikam nedovedú. Po ceste treba ísť. *Pán Ježiš nepovedal len, že kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž [(Marek 8,34)], ale pokračoval: a nasleduje ma!*

Ísť po úzkej ceste znamená nasledovať Pána Ježiša: milovať, odpúšťať, používať svoje obdarovania. A mohli by sme spomenúť mnohé ďalšie aktivity, ku ktorým nás Božie Slovo vyzýva, napríklad:

- aby sme chodili v novote života [(Rimanom 6,4)],
- aby sme oslavovali Boha [(Rimanom 15,6)],
- aby naše napredovanie bolo všetkým zjavné [(1. list Timotejovi 4,15)],
- aby sme vzrastali v milosti a poznaní nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista [(2 list Petrov 3,18)]
- aby sme bdeli a modlili sa [(Matúš 26, 41)],
- aby sme konali dobré skutky [(Efezanom 2,10)].

- Dostávame sa k poslednej myšlienke – o nevyhnutnosti lásky na úzkej ceste.

Na začiatku sme si povedali, že na úzkej ceste sme kvôli jej cieľu, ktorým je život. Pán Ježiš povedal pri jednej príležitosti také zvláštne slová. Nájdeme ich v Markovom evanjeliu v 8. kapitole v 35. verši:

„Lebo kto by si chcel zachrániť život, stratí ho. Kto však stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, ten si ho zachráni.“

Paradoxne cesta k životu vedie cez stratu života – stratu života pre Pána Ježiša, v jeho službe, v službe svojim blízkym.

V detstve som mal strach zo smrti, zo zahynutia. Bol to jeden z najsilnejších motívov pre hľadanie východiska, pre únik zo záhuby, pre získanie večného života. Myslím, že nie som sám, kto prežíva alebo prežíval podobné pocity.

Som nesmierne rád, že časom som našiel spoľahlivejšiu cestu pre záchranu života. A to: nezaoberať sa tak príliš vlastným životom, ale sa sústrediť na Pána Ježiša. Na jeho nasledovanie, na lásku k Nemu.

Vždy si s takou ľútosťou čítam príbeh o bohatom mládenkovi, ktorý prišiel za Pánom Ježišom s túžbou po večnom živote. S takou ušľachtilou túžbou. A odišiel od Pána Ježiša smutný. Čítame o tom v Markovom evanjeliu v 10. kapitole od 17. verša:

„Keď sa zberal (Pán Ježiš) na cestu, ktosi k nemu pribehol, padol pred ním na kolená a spýtal sa ho: Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som získal podiel na večnom živote?“

Večný život – to bol motív, pre ktorý bol ochotný zachovávať prikázania s plnou vážnosťou. Povedali by sme, kto už iný, ak nie on kráčal po úzkej ceste. Zachovával prikázania od svojej mladosti. A predsa, bez lásky, ktorá sa prejavuje v nasledovaní Pána Ježiša, to nešlo. Čítame ďalej v 21. verši:

„Vtedy sa Ježiš naňho s láskou zahľadel a povedal mu: Jedno ti chýba. Chod', predaj všetko, čo máš, daj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma. Po týchto slovách mládenec zosmutnel a zarmútený odišiel, lebo mal mnoho majetku.“

O čo väčšie požehnanie a viac radosti, než bohatý mládenec, prežil Zachej, colník, opovrhovaný hriešnik. Ani si netrúfal sa stretnúť s Ježišom. Kvôli svojej malej postave vyliezol na strom, aby ho aspoň videl, keď pôjde okolo so zástupmi. O jeho vzťahu k Ježišovi, o jeho láske k nemu svedčila radosť, keď ho Ježiš oslovil. Čítame o tom v Luk. ev. v 19. kap., v 5.a 6. ver:

„Keď Ježiš prišiel na to miesto, pozrel sa hore a povedal mu: Zachej, pod' chytro dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome. On chytro zišiel a s radosťou ho prijal.“

Z ďalšieho textu vieme, že neostalo len pri citoch, ale malo to pokračovanie v praktickom prejave jeho pokánia:

„Pane, polovicu svojho majetku dávam chudobným a ak som niekoho v niečom oklamal, vraciam to štvornásobne. Ježiš mu odvetil: Dnes sa uskutočnila spása tohto domu.“

Túžba po večnom živote, či náš strach zo zahynutia sám osebe nevystačí. Nesmierne viac sily, radosti a požehnanie nám poskytuje náš vzťah k Pánovi Ježišovi, naša láska k Nemu. Veď On je tá Cesta, v ňom je ten Život, po ktorom túžime. On je tá Pravda, ktorá nás oslobodzuje a orientuje, aby sme nezblúdili. Jeho láska nám otvorila cestu k životu obeťou na kríži a naša láska k Nemu je tým motívom, pre ktorý ho nasledujeme a sme ochotní zriecť sa pozlátka širokej cesty.

- Budem rád, milí čitatelia, ak týchto niekoľko myšlienok nás povzbudí k vernému zotrvaniu na úzkej ceste aj počas nastávajúceho roka. Stručne ich zhrniem:

- ❖ Na úzkej ceste nie sme kvôli príjemným pocitom, ale kvôli jej cieľu, ktorým je život.
- ❖ Úzka cesta poskytuje radosť, ktorá má hlboké korene a pevný základ v tom, že naše mená sú zapísané v nebi.
- ❖ Naše zlyhania a pády nie sú dôvodom na rezignáciu - Slovo Božie nám ponúka riešenie v úprimnom pokání.
- ❖ Na úzkej ceste treba ísť - našimi krokmi sú činy, ktorými uskutočňujeme prikázania Pána Ježiša.
- ❖ Hnacou silou pre naše kroky na úzkej ceste je láska k Pánu Ježišovi; bez nej sa nedá po nej ísť.

- Celkom na záver chcem ešte pripomenúť varovné slová Pána Ježiša o posledných dňoch z evanjelia podľa Matúša z 24. kapitoly 10-13 verš:

„Vtedy sa mnohí pohoršia, budú sa navzájom udávať a nenávidieť. Povstane aj mnoho falošných prorokov a zvedú mnohých. A pretože sa rozmnoží nepravosť, v mnohých vychladne láska. Kto však vytrvá do konca, ten bude spasený.“

Milý čitateľ! V posledných dňoch ochladne láska mnohých. Tá tvoja - nesmie ochladnúť! Amen.

Úvaha Júliusa Betku.